

Корона брехні

КУПИТИ

Багато століть поспіль Аридським домініоном керують королеви, наділені магічними здібностями. І повсякчас над ними нависає загроза викрадення правителем Тиндри — лихим, брехливим та безсмертним королем Ейдолоном, який має владу над тінями. Тому королеви Ариди ревно тримають у таємниці те, що через покоління в них народжуються спадкоємиці-близнючки, одна з яких повинна замінити сестру, якщо та зникне або загине.

Мерен, або Меренеїта Еванджелін XII, ладна віддати життя за сестру, Тебру Ютерію I. Звикла жити під машкарою простолюдинки, вона навчена за потреби прослизати до палацу і грати роль принцеси.

Отож, коли бабуса дівчат, чинна королева, помирає і Тебра має сісти на трон, Мерен готується сповнити своє призначення — підмінити сестру напередодні коронації. Однак її викрадає таємничий Привид Тіней, який прагне скористатися магією принцеси, не уявляючи, що викрав не ту...

Пролог
Було колись прокляття
18 років тому...

Важке нічне повітря розітнув перший крик немовляти, й усі жінки в покоях водночас видихнули з полегшенням. Окрім Гесперії.

Поглядом вона уважно вивчала тіні.

Чи дивиться король? Чи зачаївся десь у мороку, щоби пересвідчитись у виконанні свого наказу?

Коли в Аридському домініоні народжувалося немовля, його мала благословити піщана німфа. Століттями цю місію виконувала саме Гесперія — освячувала появу королівських спадкоємців іменем богині домініону. Шкіра Гесперії була забарвлена в кольори пустель, із яких походив її рід, тому жінки в покоях припускали, що вона є найшанованішою помічницею небожительки.

А втім, ніхто й не здогадувався, що це шпигунка.

І що наразі її поява не пов'язана з благословенням.

Перерізвавши пуповину, повитуха загорнула немовля в м'яку ковдрочку. Проте матері не віддала. Змокла і майже безсила, дружина принца досі сиділа з розсунутими ногами на пологовому стільці, а її дитя забрала королева, що формально вважалася головною над Гесперією.

Але та служила не володарці Ариди, а йому.

Ейдолонові. Королю Тиндри. Холодному, жорстокому брехунові, що майстерно ховався під машкарою чарівливості.

— Що там? — вимогливо запитала породілля безкровними вустами, щойно служниця приклала до її чола тканину, змочену в прохолодній воді.

Навіть не глянувши на неї, королева впила очима в дорогоцінний крихітний згорток.

— Спадкоємиця, — відказала надто грубо для такої врочистої миті.
— Тебра Ютерія I, принцеса Аридська.

— Дівчинка? — схлипнула мати. — Але ж чоловік хотів спадкоємця!

Її величність хижо звузила свої сині очі й вишкірилася:

— Кажеш, мій покійний син бажав хлопчика? Та якби не королеви, від цього домініону й порошинки б не лишилося!

З огляду на стан пустельного краю за її влади, Гесперія не була в цьому впевнена. Арида зубожіла, і кількість охочих жити тут дедалі скорочувалася. Проте колись німфа припустилася помилки — дала обітницю іншому монархові, тож зараз їй було начхати.

Дочекавшись, поки королева кивне, Гесперія зробила крок уперед і схилилася над немовлям. Жилами цієї дівчинки, як і всіх її попередниць, текла кров імперіумів. Утім у ній німфа відчула енферну — володарку з рідкісною здібністю впливати на душі, притаманною лише її лінії.

Саме те, чого хотів король.

І от на цю дитину німфі було наказано накласти прокляття.

Шепіт Гесперії полинув над немовлям, проте вже за кілька слів вона вклякла від дивного видіння, що промайнуло перед її очима. У думках спалахнуло усвідомлення того жахіття, яке накриє весь світ, якщо продовжити розпочате.

Гесперія відсахнулася. Чи такого майбутнього прагнув Ейдолон? Останнім часом він геть упав у відчай і казна-чому забажав, щоб цю енферну прив'язали до нього ще до того, як вона виявить свої здібності.

Породілля протяжно застогнала, а тоді зігнулася, тримаючись за досі опуклий живіт. Покоями прокотилася хвиля шепоту і зойків.

Друга дитина.

На відміну від решти присутніх, Гесперія не здивувалася. Спадкоємиці-близнючки в цій династії монархів народжувалися через покоління. Таким був найбільший секрет Ариди. Завагалася ж німфа з

іншої причини. Через видіння, що постало перед нею, та... нові можливості.

Чи насмілюся я кинути виклик королю?

Королева підсунула до неї новонароджену:

— Завершуй.

І вона ухвалила рішення. Замість прокляття прошепотіла благословення й торкнулася чола дівчинки безіменним пальцем.

Відтак повільно позадкувала, заледве притлумлюючи всеохопне тремтіння від усвідомлення скоєного... і того, що ще доведеться зробити. Чи бачив він? Останніми роками складалося враження, ніби його сили вичерпуються, тож, імовірно, він і не спроможний був спостерігати з тіні. Та зрештою, Гесперію це не обходило, адже вона власноруч викувала свою долю. Слухаючи, як несамовито волає породілля, німфа думала, що це симфонія, присвячена її прокляттю.

— Немовля розташоване неправильно, — мовила повитуха. — Я мушу це виправити, щоб ми не втратили ні його, ні матері.

На обличчі правительки, як завжди, не відбилося жодної емоції.

— Рятуйте дитину, — наказала вона хрипко.

Крики розтинали повітря знову й знову, аж поки знагла не запала тиша. А за мить її порушив плач другої новонародженої — пронизливий і сповнений люті на цілий світ.

Не очікуючи знаку від королеви, Гесперія підступила до мокрого й слизького немовляти. Цілком передбачувано то була гайлора. Усі пари королівських близнючок народжувалися такими: одна — енферна, друга — гайлора. Німфу це влаштовувало. Вона зашепотіла над молодшою дитиною, наповнюючи силою кожен звук.

— У цьому нема потреби, — мовила королева, якій невтямки було, що коїться насправді.

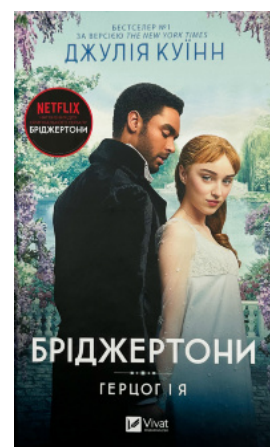
Рекомендована література

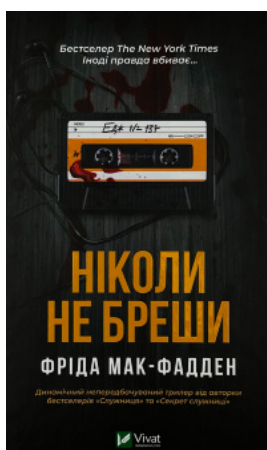
Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Вище неба. Місто вітрів. Книга 1

Бріджертони. Герцог і я

Ніколи не брешти

Останній лист

Мороз

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ